

telných končinách a patrně je dokonce lepší vystavit se většímu provozu, který svou velikostí strhuje sebe sama dál, než být v naprosté osamělosti vydán na pospas prvnímu pomalu hledajícímu vetřelci, který se namane. Zde je hodně nepřítel a ještě víc jejich náhončích, avšak oni bojují i sami mezi sebou a taktó zaměstnání přeženou se kolem doupěte. Za celou tu dobu jsem neviděl nikoho, kdo by pátral přímo u vchodu, k svěmu i jeho štestí, neboť bych se mu, bez sebe starostí o doupě, určitě vrhl na krk. Pravda, přicházely i typy, v jejichž blízkosti jsem si netroufal setrvávat a před nimiž jsem musel utéci, sotva jsem je zdálky vyřušil, o tom, jak se ti chovali k doupěti nemohu vlastně nic s jistotou říci, ale snad postaći k uklidnění, že když jsem se brzy vrátil, nikoho jsem už nezastihl a vchod byl nedotčený. Bývaly šťastné doby, kdy jsem si skoro říkal, že nepřítelství světa vůči mně snad už pominulo nebo se zmínilo anebo že moc doupěte mě vyjímá z dosavadního vyhlazujícího zápasu. Možná že doupě chrání víc, než jsem si kdy pomyslel nebo než si uvnitř doupěte troufám pomyslet. Zacházelo to tak daleko, že jsem někdy pojal dětinské přání vůbec se už nevracet do doupěte, nýbrž zařít se tady poblíž vchodu, strávit život pozorováním vchodu, ustavičně se na vlastní oči přesvědčovat — a v tom nalézat své štestí —, jak pevně by mě mé doupě dovedlo zabezpečit, kdybych byl v něm. Nu, z dětinských snů býváme rychle vytrženi. Jaképak zabezpečení to zde vidím? Cožpak smím nebezpečí, které na mne číhá, když jsem v doupěti, vůbec posuzovat podle zkušeností tady zvenčí? Mohou moji nepřítelé vůbec náležitě věřit, když nejsem v doupěti? Trochu mě věří určitě, avšak ne naplno. A není snad existence plného věření často

předpokladem normálního nebezpečí? Co tu podnikám, jsou tedy jen poloviční, desetinné pokusy, dobré tak k tomu, aby mě uklidnily a skrze falešné uklidnění uvedly v krajní nebezpečí. Nikoli, nepozoruji tu, jak jsem myslel, svůj spánek, naopak já sám spím, zatímco zhoubce bdí. Třeba je jedním z těch, kdo se nevěšmavě loudají kolem mého vchodu, pokud se jen ujistí, stejně jako já, že dveře jsou ještě neporušené a čekají na jejich útok, přejdou kolem jen proto, že vědí, že pán domu není uvnitř, nebo dokonce proto, že vědí, že nevěšmavě číhá vedle v křovi.

A já opouštím svou pozorovatelnu a mám po krk života pod širým nebem, je mi, jako bych se tu už nemohl ničemu přiučit, ani teď, ani později. A mám chuť rozloučit se s tím vším tady, sestoupit do doupěte a nikdy se už nevrátit, nechat věcem volný průběh a nezdržovat je zbytečným pozorováním. Avšak jsem tak zhyčkáán tím, že jsem tak dlouho sledoval všechno, co se děje nad vchodem, že jsou teď pro mne muka provádět celou proceduru sestupu, budici takřka rozruch, a nevědět, co se teď bude dít v okruhu za mými zády a potom za opět vsazenými padacími dveřmi. Zkousím za bouřlivých nocí nejdřív rychle vhodit dovnitř kořist, zdá se, že se to daří, ale jestli se to opravdu podařilo, to se teprve ukáže, až slezu dovnitř, ukáže se to, jenže ne už mně, anebo i mně, jenže příliš pozdě. Uputím tedy od toho a neseštopím dolů. Vyhrabu si, ovšem v dostatečně vzdálenosti od skutečného vchodu, pokusný příkop, není delší než já sám a je rovněž uzavřen mechovým příklopem. Zalezu do okopu, zakryju ho za sebou, pečlivě vyčkávám, vypočtu si kraši nebo delší dobu v různé denní hodiny, pak odhodím mech, vylezu a zaznamenám svá pozorování. Získávám nejúspěšnější